

pahar foarte amar și are nevoie de multă putere și pregătire să înfrunte ceasul morții. Așadar, chiar și în ceasul acela, chiar dacă cineva și-a petrecut toată viața foarte fericit, acea clipă îl va contrazice și-l va dezamăgi dacă în această viață și-a pus în altă parte nădejdea și puterea sa.

Am spus de multe ori că poruncile lui Dumnezeu sunt, în esență una singură. Știți care este porunca lui Dumnezeu? Așa cum am spus, prima și unica poruncă a lui Dumnezeu: „Să-L iubești pe Dumnezeu cu toată ființa ta”. Din clipa în care nu împlinim aceasta, apar efecte adverse, adică lucruri greșite.

Când observăm că deznădejdea ne sufocă, când vedem că ne înecăm, că ajungem să ne dorim distrugerea noastră, pentru că am fost dezamăgiți de cele din jurul nostru, chiar și de cele mai nobile persoane și lucruri care ne

înconjoară: copilul, soțul, sănătatea, locuințele noastre. Ele ne pot părăsi și ne pot trăda... Ce se întâmplă atunci? Atunci se vede unde ne-am pus toată puterea ființei noastre.

Dacă am păzit porunca Domnului, să știți că atunci înfruntăm totul cu multă răbdare și îngăduință. Suntem flexibili, răbdăm, nu ne descurajăm. De ce? Pentru că nu ne-am pus nădejdea într-un om, chiar dacă acesta este soțul sau copilul nostru, sau noi înșine. Ci ne-am pus nădejdea în Dumnezeu. Și Dumnezeu este Singurul Care nu-l dezamăgește niciodată pe om. Nu doar că nu-l dezamăgește, dar rămâne și singura lui nădejde. Chiar și în ceasul morții sale, singura nădejde este Dumnezeu. Singura nădejde a omului – care nu se pierde, ci se întărește mai mult – este Dumnezeu! Chiar și în ceasul morții!

Sursa: manastireasuruceni.md

PROGRAMUL LITURGIC

Marți 13 februarie	18:00	Sfântul Maslu
Sâmbătă 17 februarie	18:00	Vecernia și Litia
Duminică 18 februarie	08:00	Utrenia și Sfânta Liturghie Ap. II Corinteni 6, 16-18; 7, 1; Ev. Matei 15, 21-28; glas 4, vsr. 4 → Duminica a 17-a după Rusalii (a Canaanencei) → Sfântul Ierarh Leon cel Mare, episcopul Romei

Pentru versiunea digitală și extinsă a buletinului, abonați-vă pe sfantul-ilie.ro.
Strada Doamnei, nr. 18, Sector 3, București

BULETINUL PAROHIEI

SFÂNTUL ILIE - HANUL COLȚEI

„Cu cât are cineva viața mai simplă, cu atât mai fericit este.”

– Sfântul Antonie cel Mare

Nr. 526 / 11 februarie 2024

SFÂNTUL
GRIGORIE DE NYSSA

335 - 395

DESPRE RÂNDUIALA VIEȚII CEA DUPĂ DUMNEZEU

Cel ce voințe să-și dăruiască sufletul și trupul lui Dumnezeu, potrivit legii dreptei credințe, și să-l aducă Lui jertfa cea fără de sânge și curată, trebuie să-și ia drept călăuză a vieții credința cea dreaptă pe care ne-o grăiesc glasurile sfinților prin toată Scriptura. Pe temeiul acesteia conducându-și sufletul bine ascultător și bine strunit pe căile virtuții și dezlegându-se pe sine în chip curat de lanțurile vieții acesteia și eliberându-se de robia celor de jos și deșarte, pe de altă parte predându-se întreg credinței și vieții după Dumnezeu, va cunoaște limpede că acolo unde este dreapta credință și viața neîntinată, acolo este și puterea lui Hristos, iar unde este puterea lui Hristos, de acolo pleacă și orice patimă și moartea care ne fură viața.

Căci nu au cele rele în ele puterea să se împotrivescă puterii Domnului, ci ele se pot ivi numai prin călcarea poruncilor. E ceea ce a pățit cel dintâi om plăsmuit, iar acum toți cei ce imită prin hotărâre de bunăvoie neascultarea aceluia. Dar pe cei ce vin cu voia nevicleană la Duhul și au credință întru toată adevărarea, neavând nici o pată pe conștiință, această putere a Duhului îi curățește, potrivit celui ce a zis : „Că Evanghelia noastră cea către voi nu s-a vestit numai în cuvânt, ci și întru putere și întru Duh Sfânt și întru adevărire multă, precum bine știți” (I Tesaloniceni 1, 5) și iarăși: „Întreg duhul și sufletul și trupul vostru să fie păzite fără pată întru numele Domnului nostru Iisus Hristos” (I Tesaloniceni 5, 23), care a dăruit prin baie celor vrednici mireasma nemuririi, ca talantul încredințat fiecăruia să aducă bogăția nevăzută, prin Lucrarea celor încredințate.

Dar ar putea afla cineva și în alte Scripturi multe spre învinovățirea patimilor ascunse în suflete. Și așa de rele sunt acestea și de greu de vindecat și atâta tărie au câștigat în adâncul sufletului, încât nu e cu putință să fie smulse și desființate numai prin sânguința și virtutea omenească, de nu va primi cineva ca ajutor, prin rugăciune, puterea Duhului, ca să biruiască asupra răutății ce-l stăpânește înăuntru. Aceasta o învață Duhul însuși, folosindu-Se de glasul lui

David: „De cele ascunse ale mele curățește-mă și păzește pe robul Tău de cele de alt neam” (Psalmi 18, 13-18). Căci două fiind cele din care se alcătuieste omul cel unul, sufletul și trupul, și cel din urmă îmbrăcându-l, iar cel dintâi rămânând înăuntru în timpul vieții, cel dintâi trebuie supravegheat ca o biserica a lui Dumnezeu și păzit, ca nu cumva, venind în el vreunul din păcatele arătate, să-l clatine și să-l strice.

Despre cel ce nu-și păzește sufletul vorbește și Apostolul cu amenințare: „Cel ce strică biserica lui Dumnezeu strică-l-va pe el Dumnezeu” (I Corinteni 3, 17). Iar pe cel dinăuntru trebuie să-l păzim cu toată străjuirea, ca nu cumva, pornind vreo ceată înarmată a răului din vreun adânc de undeva și stricând gândul viețuirii binecredincioase, să robească sufletul, umplându-l de patimile ce-l atrag pe ascuns. Drept aceea omul trebuie să străjuiască cu mare veghe, înconjurând des sufletul, strigând ca un conducător de oaste și îndemnând: „Omule, ține în toată paza inima ta! Căci din aceasta sunt ieșirile vieții”. Iar straja sufletului este gândul viețuirii binecredincioase, întărit de frică de Dumnezeu, de harul Duhului, de fapte bune. Căci, cel ce și-a înarmat sufletul său cu acestea respinge ușor atacurile tiranului, adică viclenia și pofta, mândria, mânia, pizma și toate mișcările viclene ale

răutății dinăuntru. Acela care cultivă virtutea trebuie să fie simplu și neclintit, plugărind numai roadele viețuirii binecredincioase și neabătându-și niciodată viața spre căile răutății și nedespărțindu-și gândul de la viețuirea binecredincioasă a credinței, ci să fie de un singur fel, drept și necercat de patimile ce se află în afara drumului sau. (...)

Vezi câte chipuri de mântuire ți-a arătat ție, învățându-te să tinzi spre o singură cale și spre un singur scop, ca să fii creștin desăvârșit? Căci acesta este sfârșitul la care trebuie să ajungă iubitorii adevărului, prin credință tare și nădejde neclintită, pășind bucurii întru nevoiță și cu toată hotărârea. Prin acestea se săvârșește cu ușurință drumul vieții spre vârful cel mai înalt al ei. În ele atâră toată proorocia și legea. Iar poruncile care sunt? „Să iubești pe Domnul Dumnezeul tău din toată inima ta și din tot sufletul tău și din tot cugetul tău și pe aproapele tău, ca pe tine însuși” (Marcu 12, 30-31).

Sursa: **Sfântul Grigorie de Nyssa, Scrieri**, Editura Institutului Biblic și de Misiune al Bisericii Ortodoxe Române, București, 1982

PĂRINTELE ATHANASIE DE LIMASSOL

DUMNEZEU NU NE DEZAMĂGEȘTE NICIODATĂ

Viața noastră e ca o mare – știm cu toții acest lucru. Cei mai în vârstă știu asta mult mai bine. Cu cât înaintează omul în vârstă, pricepe, primește lovituri, este dezamăgit, este rănit, este presat. 1002 lucruri, de la cele mai tragice, la cele care nu ne-am imaginat vreodată. Trecem prin atât de multe greutăți, iar viața noastră e cu adevărat o mare de întristări.

Undeva, în Scriptură, acest pământ e asemănat cu valea plângerii. Îl aseamănă cu o vale, cu o câmpie, cu un loc al plângerii. Acest pământ este valea plângerii. Credeți că există sau a existat vreun om pe acest pământ care nu a suferit? Este cu neputință! Niciun om! Toți, chiar și cel mai bogat, și cel mai fericit om, și acela a suferit.

Și dacă nu a suferit niciodată aici, a suferit în ceasul morții sale. În acel ceas al morții, când ești în fața sfârșitului și nu-ți rămâne nimic, poate câteva secunde sau minute, și vezi că totul în jur se dărâmă, încetează, că viața ta e în pericol, ființa ta, tot ce-ai construit, tot ce-ai dobândit, tot ce ai și ce nu ai. Toate se sfârșesc, toate se termină. În acea clipă omul gustă un